opusdei.org

“Aquest és el meu cos, aquesta és la meva sang”

El dijous 11 de juny el Sant Pare va celebrar la Santa Missa i processó eucarística a la Basílica de Santa Maria la Major en la Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. Us oferim l’homilia que pronuncià el sant Pare Benet XVI.

24/06/2009

Estimats germans i germanes,

Aquestes paraules que Jesús va pronunciar a l'Última Cena, es repeteixen cada vegada que es renova el Sacrifici eucarístic. Les acabem d'escoltar a la lectura de l'Evangeli de sant Marc i ressonen amb una força evocadora especial en el dia d'avui, solemnitat del *Corpus Christi.* Aquestes ens transporten mentalment al Cenacle, ens fan reviure el clima espiritual d'aquella nit quan, mentre celebrava la Pasqua amb els seus, en el misteri el Senyor va anticipar el sacrifici que s'anava a realitzar al dia següent a la creu. La institució de l'Eucaristia se'ns presenta així com una anticipació i una acceptació per part de Jesús de la seva mort. Sant Efrèn Siri escriu sobre aquest sacrifici: durant la Cena Jesús s'immolà a sí mateix; a la creu Ell va ser immolat pels altres (cf *Himne de la crucifixió* 3,1).

"Aquesta és la meva sang". Aquí es veu clarament una referència al

llenguatge sacrificial d'Israel. Jesús es presenta a sí mateix com a sacrifici veritable i definitiu, en el qual es realitza l'expiació dels pecats que, als ritus de l'Antic Testament mai s'havia dut a terme. A més d'aquesta expressió n'hi ha altres dues, molt significatives. Principalment, Jesucrist diu que la seva sang "serà vessada per molts" amb una comprensible referència als cants del Servent de Déu, que es recullen al llibre d'Isaïes (cf cap. 53). Amb l'afegit –"sang de l'aliança"-, Jesús manifesta a més que, gràcies a la seva mort, s'acompleix la profecia de la nova aliança fundada sobre la fidelitat i sobre l'amor infinit del Fill fet home, una aliança més forta que tots els pecats de la humanitat. L'antiga aliança havia estat consagrada sobre el Sinaí amb un ritu sacrificial d'animals, com acabem d'escoltar a la primera lectura, i el poble elegit, alliberat de l'esclavitud d'Egipte, havia promès

que seguiria tots els manaments donats pel Senyor (cf *Ex* 24,3).

En realitat, Israel, des de molt aviat, amb la construcció del vedell d'or, es va mostrar incapaç de mantenir-se fidel a aquesta promesa i també al pacte intervingut, que va transgredir molt sovint, tot adaptant al seu cor de pedra la Llei que havia d'ensenyar-li la via de la vida. Però el Senyor no va minvar l'esforç per portar endavant la seva promesa i, per mitjà dels profetes, es preocupà de reclamar la dimensió interior de l'aliança, i anuncià que n'escriuria una de nova en els cors dels seus fidels (cf *Ger* 31,33), transformant-los amb el do de l'Esperit (cf *Ez* 36,25-27). I va ser durant l'Última Cena quan va establir amb els deixebles i amb la humanitat aquesta nova aliança, tot confirmant-la no amb sacrificis d'animals, com succeïa anteriorment, sinó amb la seva sang, convertida en la "sang de la nova

aliança". La va fundar per tant sobre la pròpia obediència, més forta, com he dit, que tots els nostres pecats.

Aquest bé, evidenciat a la segona lectura, tracta de la *Carta als Hebreus* , on l'autor sagrat declara que Jesús és "mitjancer d'una aliança nova" (9,15). Ho ha esdevingut gràcies a la seva sang o, més exactament, gràcies al do de sí mateix, que dóna valor ple al vessament de la seva sang. A la creu, Jesús és al mateix temps víctima i sacerdot: víctima digna de Déu perquè no té pecat, i suprem sacerdot que s'ofereix a sí mateix, sota l'impuls de l'Esperit Sant, i intercedeix per la humanitat sencera. Per tant, la Creu és misteri d'amor i de salvació, que purifica – com diu la *Carta als Hebreus* - de les "obres mortes", és a dir, dels pecats, i ens santifica esculpint la nova aliança en el nostre cor; l'Eucaristia, tot fent present el sacrifici de la Creu,

i ens fa capaços de viure fidelment la comunió amb Déu.

Estimats germans i germanes, saludo a tots amb afecte, en primer lloc al Cardenal Vicari i als altres Cardenals i Bisbes presents, com al poble elegit reunit en l'assemblea del Sinaí, també nosaltres volem reafirmar la nostra fidelitat al Senyor. Fa uns dies, en la inauguració del congrés anual diocesà, he recordat la importància de romandre, com a Església, a l'escolta de la Paraula de Déu en la pregària i escrutant les Sagrades Escriptures, especialment amb la pràctica de la *lectio divina,* és a dir, de la lectura immediata de la Bíblia amb adoració. Sé que han estat promogudes moltes iniciatives al respecte a les parròquies, als seminaris, a les comunitats religioses, a les confraries, a les associacions i moviments apostòlics, que enriqueixen la nostra comunitat diocesana. Als membres d'aquests

organismes eclesials dirigeixo la meva salutació fraternal. La vostra nombrosa presència en aquesta celebració, estimats amics, posa en relleu que la nostra comunitat, caracteritzada per la pluralitat de cultures i d'experiències diferents, Déu la plasma com "el seu" poble, com l'únic Cos de Crist, gràcies a la nostra sincera participació al doble banquet de la Paraula i de l'Eucaristia. Alimentats per Crist, nosaltres, els seus deixebles, rebem la missió de ser "l'ànima" d'aquesta ciutat nostra (cf. *Carta a Diognet* , 6) ferment de renovació, pa "partit" per a tothom, sobretot per a aquells que es troben en situacions de penúria, de pobresa i de sofriment físic i espiritual. Esdevenim testimonis del seu amor.

M'adreço particularment a vosaltres, estimats preveres, que el Crist ha escollit perquè units a Ell pugueu viure la vostra vida com a sacrifici de

lloança per a la salvació del món. Només de l'unió amb Jesús podeu treure aquesta fecunditat espiritual que genera esperança en el vostre ministeri pastoral. Recorda sant Lleó Magne que "la nostra participació en el cos i la sang de Crist no tendeix sinó a que esdevinguem allò que rebem" (*Sermo* 12, *De Passione* 3,7, PL 54). Si això és una veritat per a cada cristià, ho és amb més motiu per a nosaltres, els sacerdots. Esdevenir Eucaristia! Que aquest sigui el nostre desig i impuls constant, perquè a l'ofrena del Cos i de la Sang del Senyor que fem sobre l'altar, s'afegeixi el sacrifici de la nostra existència. Cada dia, traiem del Cos i la Sang del Senyor aquell amor lliure i pur que ens fa ministres dignes del Crist i testimonis de la seva alegria. És el que esperen els fidels del sacerdot: l'exemple d'una autèntica devoció a l'Eucaristia; volen veure'l passar llargues estones de silenci i d'adoració davant Jesús

com feia el sant rector d'Ars, que recordarem de manera particular durant el ja imminent Any Sacerdotal.

A sant Joan Maria Vianney li agradava dir als seus parroquians: "veniu a la comunió... És veritat que no sou dignes, però teniu la necessitat d'Ell". Amb la consciència d'ésser inadequats a causa dels pecats, però necessitats d'alimentar-nos de l'amor que el Senyor ens ofereix en el sagrament eucarístic, renovem aquesta nit la nostra fe en la presència real de Crist a l'Eucaristia. No hem de donar per suposada aquesta fe! Avui hi ha el risc d'una secularització arrossegadora també dins de l'Església, que pot traduir-se en un culte eucarístic formal i buit, en celebracions sense la participació del cor que s'expressa amb veneració i respecte per la litúrgia. És sempre forta la temptació de reduir la

pregària a moments superficials i amb preses, deixant-se portar per les activitats o les preocupacions terrenals. Quan d'aquí una estona repetim el Pare nostre, la pregària per excel·lència, direm: "el nostre pa de cada doneu-nos Senyor el dia d'avui", pensant naturalment en el pa de cada dia per a nosaltres i per a tots els homes. Però aquesta pregunta conté quelcom de més profund. El terme grec *epioúsios* , que traduïm amb "de cada dia", podria al·ludir també al pa "sobresubstancial", al pa "del món que vindrà". Alguns Pares de l'Església han vist aquí una referència a l'Eucaristia, el pa de la vida eterna, del nou món, que ens és donat ja avui a la Santa Missa, perquè des d'ara el món futur comenci en nosaltres. Amb l'Eucaristia, doncs, el cel davalla a la terra, el demà de Déu baixa al present i el temps és com abraçat per l'eternitat divina.

Estimats germans i germanes, com cada any, en acabar la Santa Missa, començarà la tradicional processó eucarística i aixecarem, amb les pregàries i els cants, una imploració coral al Senyor present en l'hòstia consagrada. Li direm en nom de la ciutat sencera: queda't amb nosaltres, Jesús, feu-nos do de tu mateix i doneu-nos el pa que ens alimenta per a la vida eterna! Allibera aquest món del verí del mal, de la violència i de l'odi que contamina les consciències, purifiqueu-lo amb el poder del vostre amor misericordiós. I tu, Maria, que has estat dona "eucarística" al llarg de tota la teva vida, ajuda'ns a caminar units cap a la meta celestial, alimentats amb el Cos i la Sang de Crist, pa de vida eterna i medicina de la immortalitat divina. Amén!

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/article/aquest-es-el-meu-cos-aquesta-es-la-meva-sang/ (20/02/2026)